

A valóság megszűnése

Vladislav Petković-Dis

*Jönnek valótlan nappalok és éjjelek,
Árnyak gyanánt jönnek és tovatűnnek;
Amit úgy hívnak, valóságos élet,
Megkerül s a semmibe visszasüllyed.
Jönnek valótlan nappalok és éjjelek.*

*Már nem is tudom, mi a világ képe,
Szememről a színek is leperegnek;
Nem ér el többé hozzám föld se, ég se,
Nem érzek sebet, nem érzek szerelmet.
Már nem is tudom, mi a világ képe,*

*Melyről a lélek hangtalan leválik,
Mint a szépség, virágszirom és hímpor;
Nem is tudom, hogy jutottam idáig,
S szabadulok-e valaha a kintől,
Melyről a lélek hangtalan leválik.*

*Én nem tudom, hol vannak éjszakáim,
S a régi bűnök, régi-régi vágyak;
S a régi szív, túl a tegnapi csodáin,
Feldobog-e még, vagy végleg kifáradt.
Én nem tudom, hol vannak éjszakáim.*

*Azt sem tudom, felrémlik-e még bennem
Egy pillanat, egy csúnya görcs, egy torz jaj,
Felrémlik-e a perc, amint ott fekszem,
Mozdulatlan, felkötött állkapoccsal.
Azt sem tudom, felrémlik-e még bennem,*

*Mikor is hullt rám e jótékony fátyol.
Nem érzem már a szenvedélyek sodrát,
S hogy sóhajt a csönd, hogy kéklik a távol.
Nem tudom, mikor málltak szét a formák,
S mikor is hullt rám e jótékony fátyol.*

Talán alszik

Vladislav Petković-Dis

*Elfeledtem egy csodaszép dalt ma reggel én,
Pedig egész éjjel csüggtem drága dallamán;
Most is egyre hallgatózom, hátha hallanám;
Mert még soha egy dal sem volt ennyire enyém.
Elfeledtem egy csodaszép dalt ma reggel én.*

*Mély álmomban nem ismertem a rideg valót,
Es nem tudtam, hogy a földnek nap kell és eső;
Es hogy csillagot vetköztet a déli verő;
Es hogy halott éjszakán jár sápadtan a hold.
Mély álmomban nem ismertem a rideg valót,*

*Most alig sejtem, hogy voltak, az álmaimat,
S mi bennük volt: valami ég, valami szemek,
Valami arc, nem tudom ki, talán egy gyerek;
Egy régi dal, régi csillag, és egy régi nap.
Most alig sejtem, hogy voltak, az álmaimat.*

*Nem emlékszem semmire már, a szemekre sem:
Mintha álmom felhő volna lágy pelyhek között,
Es e szempár a lelkemmel messze költözött:
Se a dalra, se másra, mi ott volt énvelem,
Nem emlékszem semmire már, a szemekre sem.*

*De sejtem, és egyedül csak sejteni tudok:
Úgy sejtem, hogy ez a szempár, fájó élvezet,
Az életben csodamódra üldöz és vezet;
S éjjelenként eljön, rámnéz, körüloldalog...
De sejtem, és egyedül csak sejteni tudok:*

*Ejjelenként eljön a szem, és én láthatom
Ezt a szemét, ezt az arcot, ami csupa vágy;
Az ő szemét, az ő arcát, az ő tavaszát,
Almáimban; de én ezt most, ébren, nem tudom.
Ejjelenként eljön a szem, és én láthatom:*

*Az ő feje dús hajözön, s hajában virág,
S pillantása, ami úgy néz, akár egy szirom,
Ami csak néz, s szemmel szól, túl minden földi szón,
Fölold engem jó ölében, ölelő világ,
Az ő feje dús hajözön, s hajában virág.*

*Nekem most nincs kedvesem, s hangja elenyész;
Nem is tudom azt a helyet, hol él vagy pihen;
Eltakarja a valóság, mért is keresem.
Talán alszik és álmából nincs felébredés.
Nekem most nincs kedvesem, a hangja elenyész.*

*Talán alszik s szeme túllát minden gonoszon,
Túl a földön, túl az álmon, túl az életem,
S véle alszik a szépsége, rejtve énnekem;
Talán él és álma után majd visszaoson.
Talán alszik s szeme túllát minden gonoszon.*

Ács Károly fordításai

